

The background is an abstract composition of textures. A large, irregular white shape, resembling a splash or a piece of torn paper, dominates the upper right and center. Below and to the left of this white shape is a dark, heavily textured area in shades of black and dark grey, speckled with white. A vibrant red, almost liquid-looking substance is smeared along the edges where the white and dark grey areas meet, creating a sense of movement and contrast. The overall effect is one of raw, organic energy.

JORGE FERNÁNDEZ DÍAZ DÝKA

**JORGE
FERNÁNDEZ DÍAZ
DÝKA**

Messalina

Nejdřív na prkénku rozprostřela noviny a vzápětí zahájila operaci: zvedla svou oběť za ocas a malým nožíkem jí seškrala šupiny. Dílo dokončila ve dřezu pod proudem vody. Když byl tvor čistý a přiměřeně hladký, hodila novinový papír do koše, prkénko otřela hadrem a tvora odložila k vykuchání. Profesionálním kuchyňským nožem rozřízla břicho od žáber až k ocasu a vyndala vnitřnosti. Mrtvolku strčila do studené vody a jemně ji třela, aby jí očistila černou kůži, a pak se jala zbavit ji očí, ploutviček na bocích a žáber. Chystala se tvora uvařit i s kůží, protože jí připadalo nepříjemné mu ji stahovat, a protože si byla jistá, že takto bude i lépe chutnat. Tak jako tak ho bude muset později nemilosrdně naporcovat, což obnáší oddělit hlavu a rozříznout hřbet hlubokým řezem. Odteď už musí postupovat nanejvýš opatrně. Maso odříznout pomaloučku od páteře, tvora rozkrojit a naporcovat na filety. A zcela nenápadně při tom schovat malý nožík. Ve sprše se pak bude muset bodnout do hrudi nebo si podřezat žíly.

Hanebný hrdina

Ta sobota byla tenkrát dost perná. Když jsem jich postřílel na ústupu pět nebo šest, dostal mě anglickej odstřelovač s infračerveným zaměřovačem, napálil mi to přímo do břicha. To bylo v bitvě u Mount Longdonu. Než jsem se stačil probrat, na štábu už všechno zařídili: vzdali jsme se. Po návratu jsem dostal tři medaile a zavřeli mě ve vojenský nemocnici na psychiatrii. Potom mě přinutili podepsat nějaký důvěrný lejstra a tajně mě naložili s dalšíma nebožákama a pomatencema do nákladáku a dva roky mě drželi v táboře Campo de Mayo, kde jsem absolvoval výcvik pod vedením Leandra Cálgarise.

Cálgaris od té doby pracuje ve státní zpravodajský službě. Říkáme mu „plukovník“, i když technicky vzato je to válečnej veterán, a pyšní se tím, že nám od roku 1984 šéfuje při stínovejch operacích. Všichni prezidenti i ministři se s ním někdy v životě setkali, a v politickym světě je teď známej jako „chlápek, co umí řešit problémy“. Starouš mě naučil číst a učit se, a taky používat spoustu jinak zapovězených výrazů. Podařilo se mu zabránit tomu, abych se střelil do hlavy jako plno kámošů ze zákopů. Dlužím mu hodně. Přes to všechno přiznávám, že bych ho někdy nejradši zabil.

Holka, kterou teď sleduju, nepředstavuje pro stát žádný nebezpečí. Ale je to takovej ten případ, kterým splácíme účty. Jsem jí v patách už od pátku a vím, že teď nadešla ta správná chvíle. Jsme na diskotéce v pobřežní čtvrti Costanera. Ta holka má kluka, co si o sobě myslí, že je někdo, a že mu je zavázanej samotnej Prcek Guzmán. Jezdí v porschi a nosí u sebe devítimilimetrovou P08, ale přitom na živáčka nikdy nevystřelil a netuší, jaký to vlastně je něco takovýho udělat.

U vchodu mě zarazí namakaněj blondák a pohledem mi připomene, že jsem pořád jenom mizernej černocho, ale v mym pohledu ho něco přesvědčí, že mu můžu docela dobře rozbít hubu, takže mě nakonec pustí a já vejdu do kouře, světel a kraválu. Loktama si razím cestu a na baru si řeknu o pivo. Ta holka je zrzka, má na sobě žlutý šaty a na parketu se pohybuje s očima v sloup, chvíli blízko a chvíli daleko od toho grázla, co tancuje jenom lehkýma posunkama a očima obhlíží okolí, jako by kolem něj stáli možný klienti nebo nepřátelé.

Za chvíli už kolem něj postává sedm anorektiček a různých typků a všichni dohromady se objímaj, pokřikujou a olíbávaj se, se a pak zapadnou někam do rohu. Tam se usídlej a dvě hodiny chlastaj kořalku, dokud jeden z nich neodpadne a další dva do sebe nezůstanou zapletený, že není poznat, kterej je kterej. Už jsem zažil hodně kaleb, ale málokdy jsem narazil na takhle vyřízenou holku. Žlutá barva jí vystoupala až do obličej a teď neví, jestli má jít blejt nebo si koupit ketamin. Její kluk, což je jedno velký hovado, s jointem v puse vstane a odvede ji na pánský záchodky. Chce jí něco píchnout do paže, aby se probrala. Je to šmėčko od falešnýho překupníka, falešnýho šéfíka a falešnýho grázla. Loktem mu dám řádku do nosu a jeho pistoli hodím do záchodu.

Holka neví, kde je: brouká si písničku od kapely Sumo, chce zrcátko, a abych jí vysvětlil, o co jde, a já si všimnu, že někde ztratila botu. Vezmu ji kolem pasu, toho sejmutýho šmejda překročíme a doveču ji až na ulici. Váží i přemejšlí mín

než umělohmotná figurína. Uložím ji na zadní sedadlo auta a vezmu to směrem k hlavní třídě Libertador, odkud najedu na panamerickou dálnici.

Když dorazím do oblasti La Horqueta v okrese San Isidro, broukám si pořád tu samou písničku. Hlídač vyjde z kukaně, pozná mě a rádiem zavolá šéfa. Zapálím si cigáro, v domě se rozsvítí pár světel. Holka neví, jestli udělala zkoušku z chemie za třetí ročník. Přijde si pro ni usazená matka v županu a služebný v růžovym. Odvedou ji do postele a zavolaj doktora. Otec celej ten hlouček sleduje s rukama v kapsách, opřenej o svůj teréňák.

„Tak to bude celkem za pět dní, pane poslanče,“ oznámím mu.

„Já už nespím deset. Děti se nám podobají, ale někdy tak moc, až jsou jiné.“

Dostanu zapláceno, nastartuju a zmizím ve tmě.

Lali je třicet osm, ale vypadá na padesát. Už šest let jede na kokainu, ale má pořád dobrou figuru. Jmenuje se María Laura: hnědý oči, dlouhý blond vlasy zapletený do copánků, typ rockerky. Hodně vyrejžovala v devadesátkách, kdy pracovala jako paparazzi pro mezinárodní společenský časopisy. Teď je na tom ale dost bídě, a tak svoji duši musela prodat samotnému ďáblu, hlavně aby se nemusela zbavovat svojí sbírky nikonů, canonů, teleobjektivů, digitálních foťáků s high definition, a hlavně svojí Yamahy FZ16. Jen tak tak jsme ji vysekali z jednoho případu nelegálního obchodu s omamnejma látkama, a teď pro nás na objednávku sleduje lidi. S motorkou jí to jde skvěle a Cálgaris jí platí zabavenejma zásobama, který schovává v trezoru. Tentokrát jí vezu pěkně čistej nášup: jestli odolá pokušení a hezky to rozdělí, může si v Palermo Hollywood přijít na pěkný prachy. Poldové o všem vědí a nechávají ji na pokoji. Lali dýluje lidem ze šoubyznysu. Citlivky, co potřebujou utlumit úzkost bohů.

Kopu do plechovejch dveří, protože na zvonek tu všichni kašlou. Je pět hodin odpoledne, ale tipuju, že po čtyřech probdělých nocích leží v kómatu. Za chvíli otevře. Škvírkou se mě sípavě zeptá nějakéj polochcípkej upír: „Co tady kurva chceš, Remile?“ Mám všelijaký jména, ale mezi svejma jsem známěj jako Remil. To kdysi vzniklo z takovýho vtípku mezi vojákama, a v Port Stanley se to pak vžilo. Patřil jsem mezi vojíny k těm drsnějším. „Debil, co se ráno nemyl. Ránonemyl, Remil!“ říkal mi při prvním nástupu vždycky seržant. Myslel to jako pochvalu. No a ten Remil už mi zůstal. „Mám hlad,“ svěřím se Lali a strčím do dveří. Blondýna zavravorá, je úplně nahá a dlouhý rozpuštěný vlasy jí sahaj až k zadku. Bydlí v přízemním bytě v ulici Honduras. Dveře vedou do garáže předělaný na loft. Obejvák je vlastně autodílna s Yamahou zaparkovanou veprostřed. Je tam nářadí a natajnačku pořízený fotky mío známějch osobností z filmu a televize. O pár kroků dál je podlouhlej pokoj, s kulatou postelí vlevo a fotolabem napravo: tam odpočívá všechno nádobíčko. Při pohledu na něj mi docvakne, že poličky jsou nějak poloprázdný. Lali dala pár věcí do dražby, aby měla na živobytí a nemusela pouštět kokain. Z koupelny vyjde nějakěj nahej zombie: na prsou má vytetovanou Evitu a Micka Jaggera. Rozepnu si knoflíky u kabátu a předvedu mu svůj pásek. Ten kluk neví, co je glocka, ale tuší, že jestli se hned nezdekuje, dost to ode mě schytá. Vmžiku si sesbírá hadry a zmizí jak pára nad hrncem. Otevřu lednici a vytáhnu z ní šunku a toustovej chleba; udělám si sendvič. Lali je úplně fuk, že jí tam očumuju nahou; sedne si na vysokou stoličku, aby nějak zpracovala kocovinu, a je úplně zticha. Kdysi jsme spolu něco měli. Jenom takový postelovky, nic víc, ale vlastně ji mám pořád rád. Nelíbí se mi, že je to fetka, ale už mockrát mě seřvala, že mi do toho vůbec nic není. Takže z kapsy vytáhnu ten nášup zabalenej do alobalu, na chvílku jí to ukážu a dám ho do mrazáku.

„To jsem teda zvědavej, jestli se ti to vybavení někdy podaří dostat zpátky,“ řeknu jí a vzápětí se zakousnu do sendviče:

je jak z polystyrénu. Aby ho šlo vůbec pozřít, otevřu si pivo. „Plukovník vzkazuje, že jestli do toho půjdeš na vlastní pěst, pošle mě sem rozmlátit ti bejvák.“

Chytne se za ramena. Mlčíme. Znova se podívám na sérii fotek, co udělala vévodkyni. Jsou to úplný obrazy bez ráků. Krásné setkání novinářiny a iberský aristokracie. Na prvním z nich je vévodkyně, jak se prochází po Buenos Aires, pak jak se producíruje nahoře bez na jedné terase u Laguny Josého Ignacia nebo jak koketuje s hráčem póla na ranči ve městečku San Antonio de Areco. Díky týhle práci se Lali dostala do povědomí všech advokátů v Evropě. Dva roky nato dostala nabídku, aby jí za pěknéj vejvar sledovala ve dne v noci v Brazílii. Nic víc jí k tomu neřekli; Lali se k ní musela sama nějak dostat, podplatit vrátného a sehnat si motorku, aby ji v těch dopravních zácpách v Riu neztratila z očí. Nakonec vévodkyni vyblejskla v Río das Pedras: jak sedí na klíně nějakýmu barevnýmu plebejci, jak se s těma svejma špičatejma prsama válí v písku nebo jak provozuje orální sex. Až na ten poslední snímek otiskly časopisy a bulvár úplně všechno a pořádně se na tom napakovaly. Na spodním rohu druhýho obrazu je připíchnutá vizitka vévodkyně s větou, kterou vlastnoručně napsala. Obrací se na Lali: „Zničila jsi mi život.“ Na stěně visí ještě další obrazy a hodně dalších úlovků, ale tyhle dvě série lovkyně považuje za svoje nejcennější trofeje.

„Jedna španělská advokátka,“ oznámím jí. Lali ani nezvedne oči. „Je jí o deset let víc než tobě, ale vypadá mladší než ty. Pěkná, i když bude asi menší, než se zdá. Jmenuje se Nuria Menéndezová Lugová.“

Na desku kuchyňský linky položím obálku z kraftovýho papíru. Lali se na ní mrkne a pak si přejede rukou přes obličej. Naleju jí sklenici studený vody. Naráz jí vypije. Trochu se třese. Možná se do ní dala zima. Z prádelníku jí přinesu tričko. Když jí ho podávám, už si prohlíží záznam a fotky, co jsme stáhli z Googlu. Menéndezová je bruneta, co se teď obarvila trochu

nazrzavo. Vystoupilý lícní kosti, černý oči, plný rty. Drobnější, ale pěkně stavěná. Nánosy řasenky a rtěnky. Projmutý saka s širokým límcem; košile sladěný se sukněma. Někdy širokej koženéj pásek pro zvýraznění pasu. Potrpí si na černou barvu a perlový náhrdelníky.

„Takže advokátka,“ zamumlá Lali.

„Pronajala si byt ve čtvrti Barrio Norte.“

„Jak dlouho mi to zabere?“

„Tak na tři tejdny,“ odhaduju.

Lali si natáhne tričko naruby a zblízka si prohlíží jednu fotku. Potom si ji dá dál, aby na ni lépe viděla.

„Je hustá,“ okomentuje. Nakonec zvedne hnědý oči a zapíchně je do mě. Už nevypadaj rozespale, najednou se probraly. „Tohle je hustá buхта, Remile. A o hustejch buchtách toho vím nejvíc.“

Lali normálně nic nerozhodí, ale najednou je hrozně vyděšená. Tuší něco nekalýho. Dopiju pivo a najednou mám hodně podobný tušení jako ona.

Ne že bych byl nějaký atlet, ale řemeslo mě nutí se držet ve formě. Posiluju a hodinu denně běhám, v úterý a ve čtvrtek chodím boxovat do čtvrti Saavedra, a taky v podzemním areálu námořnictva trénuju střelbu z pistole i s pušky. Občas si v neděli zaplavu pár kiláků v Río de la Plata a každou volnou sobotu se účastním turnaje ve wrestlingu v chudinský čtvrti Villa Costal. Jsem levák, ale v obraně jsem dost dobrej. V těch zápasech se hraje o prachy, sází se a tak, a začíná se v osm ráno a končí v osm večer. Všichni proti všem, zápasy po tři čtvrtě hodinách, a je tam tým narkos, poldů, zlodějíčků, zedníků, kamioňáků a taky smíšený tým. Pravidla jsou volnější a vždycky se tam něco semele. Kvůli únavě a ambicím v semifinále dost teče krev. Majitel krámků s potravinama nám spravuje kosti a dělá nám veterináře, a jenom vzácně nemusí zasáhnout před tím, než si pro dotyčnýho nebožáka přijede sanitka a odvezou

ho na pohotovost do Piñery. Ve finále je to tvrdý boj. Setmí se a nejspodnější kopanec dostane člověk do zubů.

Když je po všem, popijeme v krámku levný víno a spořádáme pár řízků. Probírá se všechno možný, povedený zločinecký kousky, novinky z podsvětí. Tuhle sobotu můj tým brzo odpadnul, takže čekám v hledišti, kouřím a drbu se v podpaždí. Pak řeknu šéfovi, ať zavolá Zámečnicka a Starou. Čekám na ně vedle, u kovolaminátového stolu se dvěma rozvrzanejšma židlema. Nejdřív přijde Stará se třema týpkama se spálenou pusou. „Bacha na prachy, Stará, protože tyhle jsou schopný na tebe vytáhnout kudlu i pro pár babek,“ varuju jí. Týpci se chechtají, teplý maté jim zkriví rty. „Vypadněte,“ poručí jim Stará suše. Tak teda jdou, ale jeden z nich se chytne mezi nohama a zatřese na mě pánví. Naleju Starý skleničku. Je to drsná, obtloustlá ženská s krysím ksichtíkem, která se dokáže proměnit během okamžiku z dobrosrdečný tetky v dračici. Ve tváři nemá žádnéj výraz a nikdy se nedívá přímo do očí. Když už se na člověka podívá, bombarduje ho nadávkama a vyhrožuje boučáčkou. Je to falešná sběračka starýho papíru. V pondělí vyrazí ven se svejma klukama, který maj co dělat, aby jí stačili, a v době siesty zvoní po domech v luxusních čtvrtích a žebrá o hadry. Moc toho nikdy neseženou, ale s tím si hlavu nedělá: má v hlavě mapu všech budov, pamatuje si zvyky hlídačů, pohyby i nepřítomnost, a tyhle informace pak prodá bytařům nebo poldům.

Hned potom přijde Zámečník, což je bejvalej vykradač. Malej a hubenej, ale má namakaný paže. Všemmu se chechtá, ale jinak tenhle kšeft bere dost vážně. V drogách ale nejede a za celý svůj bídnej život nenabil jedinou pistoli; i tak ho ale párkrát zabásli za to, že dával tipy zlodějům. Nikdy ho ale nechytily přímo při činu. Je to umělec s jedinou slabostí: dostihy. Na to se spolehnul Cálgaris, aby ho najal a udržel si ho. Mám pro ně dva svazky bankovek a dvě mapky s adresou: 14B, ulice Juncal, vysokej starej věžák, bez kamer a ochranky, ale s vrátným, kterej dělal u buenosaireský policie a nikdy nedrží siestu.